

Огњен Кандић

ТРСКА КОЈА МИСЛИ

ПАДЪ ЈЕ СНИЈЕГ ГОСПОДЕ

Рајку Пећрову Ноју

У глуви освит Васкрса
Падъ је снијег Господе
Заривен бодеж у прса
Србије збира поводе

Да немуште нас распињу
У славу својих богова
У Призрену и Цетињу
Па мучи труба с Косова

Кô да смо одвећ помрли
Сва нам се душа смежура
Но нисмо Завјет затрли
Све док је једног божура

ТРСКА КОЈА МИСЛИ

Васку Поји

Тек јој ноћ открива светове
Које само мишљу
Може окрзнути
Дрзнула се
Да поверује у то
Како би је сред њих
Ветрови мање уједили

Лакше је сумњати
У заостали сјај
Преминулих звезда
И навићи очи
Да бесомучно траже по њима
Душе пресељених
Чије постојање сведоче још снови

Теже је прихватити
Одласке и неповратке
Одсуственика
На које миришу празнична јутра
Добрано теже ако насаднемо
На ону прастару заблуду
Да је реквијем крај

БРАНКОВИНА

Бранку Миљковићу

Није ушло у записник,
То су сматрали неважним,
Сувишним, шта ли,
Које је сорте било оно тањушно дрво
На којем је, више чучећи неголи висећи,
Тог кобног фебруарског јутра,
Освануо мртав див –
Бранко Миљковић.

Да јесте,
Засигурно би то малољетно дрво,
Па таман у питању био храст или каква бреза,
Назвали – бранковина.
По њему, оклеветаном самоубици,
Који се, истина, играо са смрћу,
Углавном ријечима,
Прејаким и тешким, метафизичким,
И тек понеким дјелом
Које је, додуше, чак и пристајало
Тој громади од човјека и pjesника.

Свакако је личио на храст,
А и душа му некако
Бјеше брезолика,
Попут оног жртвеног стабла
Сред загребачке шуме
Којег су наивно опањили,
Посве убијеђени да заједно с њиме
Затиру и спомен на Бранково име.

СПОМЕНИЦА

Душку Трифуновићу

Згрчен мишљу сред вира самоће,
Дух ми снове тјера и цвокоће –
Присџао сам, бићу све шио хоће!

Данима сам диктирао боје,
Гријех дијелио са врагом на двоје –
А сад носим како ми ја скроје!

Нужније је Бити од Имати,
Срећу су ми сатрли инати –
По мени се нишија неће зваши!

Идеале и сумње, дабоме,
Завјештаћу у ноћ заклетоме –
Послије ове ире кад ме сломе!

На неправде кивнији и љући,
Живио сам часно умирући –
Пријатељи, бивши и будући!

Тек кораке претекле да збројим
Дато ми је, Вјечности настојим –
Памтиће ме по њесмама мојим!

ЗАХВАЛНИЦА

Десанки Максимовић

Ти си била она што је веровала
Да још у човеку Човек бољи спава,
Све си наше грехе с Лепим сримовала,
Стихом освештала и ласту и лава.

Задојена Добром крај оних што грабе,
Свакој нашој мани нађе оправдање,
Молитвом и пером за нишче и слабе
Тражила си опрост и помиловање.

За војничка гробља и последње дане,
Праље и ратаре муком сатрвене,
Богове и сужње, ловце и чобане,

За крадљивце књига, дакле, и за мене.
Све немире наше обесмисли миром
Свога благодатног стиха под шеширом.